03/09/2023

Το παρελθόν ως αφετηρία για νέα ζωή

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Πόσο, αλήθεια, είναι εύκολο ν' αποστασιοποιηθεί ο άνθρωπος από το παρελθόν του; Μα, μήπως, θα έπρεπε; Τίποτα δεν είναι απόλυτο στα ανθρώπινα. Υπάρχουν περιπτώσεις που η διαγραφή τής ιστορίας μας θα σήμαινε ανανέωση και περιπτώσεις που είναι καταστροφή.

Οι **άγιοι Πατέρες** μιλούν για το θανάσιμο αμάρτημα της λήθης, που, βασικά, είναι μία διαγραφή του Θεού όχι στη μνήμη αλλά στην καρδιά μας. Χωριζόμαστε, δηλαδή, από τη σχέση μας με το Θεό και βιώνουμε τον πνευματικό θάνατο, γι' αυτό και θεωρείται *«θανάσιμο αμάρτημα».*

Η απόφασή μας, από την άλλη, να διαγράψουμε το άσχημο – αμαρτωλό παρελθόν, που μας ταλαιπωρεί και ταλαιπωρεί τους άλλους, οδηγεί προς νέα ζωή. Είναι αυτό που στην Εκκλησία ονομάζεται μετάνοια. Μια τέτοια απόφαση προέρχεται από διαφορετικό λόγο για τον καθένα. Έχει, όμως, τα ίδια αποτελέσματα, που είναι ανανέωση της ύπαρξης, ειρήνη και χαρά της καρδίας.

Το πώς θα σταθούμε απέναντι στο πριν της ζωής μας και πόσο αυτό θα καθορίσει το αύριό της, εξαρτάται από την διαπαιδαγώγηση που δεχτήκαμε, την απόφαση που θα πάρουμε να τολμήσουμε την αλλαγή, τη βοήθεια που θα ζητήσουμε, τη σχέση μας με ανθρώπους που εμπιστευόμαστε.

Βέβαια, όταν αναφερόμαστε σε αλλαγή ζωής, αυτό θα πρέπει, για να είναι όντως ανανεωτική, να έχει τα στοιχεία της συγχώρεσης και της αγάπης. Αυτά τα στοιχεία δεν νοούνται εκτός της πίστης ως σχέσης με το **Χριστό**. Αυτός μίλησε κι εφάρμοσε την αγάπη προς τον «εχθρό», που για μας μπορεί να είναι αυτός που δυσκόλεψε τη ζωή μας, που μας δημιούργησε τραύματα, με τη θέλησή του ή άθελά του, που μας αδίκησε, που μας πόνεσε εκούσια ή ακούσια.

Η «διαγραφή της ιστορίας μας» δεν έχει την έννοια της απώθησης – που θα εκφραστεί κάποια στιγμή ανώμαλα και αυτοκαταστροφικά – αλλά της διαχείρισής της με βάση την αποδοχή της πανανθρώπινης πτώσης που χαρακτηρίζεται από την ασθένεια της φύσης με όλες τις παραμέτρους στην ανθρώπινη συμπεριφορά. Αυτή η συνειδητοποίηση, με τη βοήθεια της χάριτος του Θεού, θα οδηγήσει στην κατανόηση και τη συγχώρεση.

Το θέμα της συγχώρεσης φαίνεται ότι είναι παρεξηγημένο και πολύπλοκο, αν εξεταστεί με κριτήρια ψυχολογικά και ανθρωποκεντρικά. Με βάση το **Ευαγγέλιο**, γίνεται πιο ξεκάθαρο αλλά όχι και εύκολο: «Αν συγχωρήσετε τους ανθρώπους για τα παραπτώματά τους, θα σας συγχωρήσει κι εσάς ο ουράνιος Πατέρας σας»(Ματθ.12,14). Έτσι, η θέα των παραπτωμάτων του άλλου περνά μέσα από τον εαυτό μας. Μια θέα που, για να την αντέξουμε, χρειάζεται πόνο, ταπείνωση, τόλμη, αλλά κι εμπιστοσύνη στην αγάπη του ουράνιου Πατέρα που μας κατανοεί, μας δικαιολογεί, μας συγχωρεί.

Το παρελθόν μας μπορεί να γίνει κόλαση που μας στερεί τη χαρά της ζωής, «της νυν και της μελλούσης». Μπορεί, όμως, να γίνει ευκαιρία για νέα ζωή, τη ζωή του Χριστού, μέσα από τη μετάνοιά μας και τη συγχώρεση που παρέχομε «εκ καρδίας» σ’ όσους μας έβλαψαν, κατανοώντας πια ότι το πραγματικό κακό στον εαυτό μας μπορεί να το κάνει μόνο ο εαυτός μας.

Πηγή: pemptousia.gr / π. Ανδρέας Αγαθοκλέους / www.isagiastriados.com